

Arrest

nr. 205 932 van 26 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 december 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 augustus 1995.

1.2. Op 16 februari 2016 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 9 mei 2016 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 4 juli 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 27 december 2016 door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 9 januari 2017 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.07.2016 werd ingediend door :

*[B.I.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Marokko
geboren te Gent op 04.08.1995
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op zijn problematische opvoedingssituatie als buitengewone omstandigheid. Betrokkene werd geboren in Gent en had verblijfsrecht maar werd op driejarige leeftijd tegen zijn wil door zijn vader terug meegenomen naar Marokko. Betrokkene maakt melding van kindermishandeling en verwaarlozing. Ter staving hiervan legt betrokkene een Pro Justitia d.d. 30.01.1999 voor inzake 'vermiste', het verslag van verhoor van zijn vader, [B.A.], d.d. 02.02.1999 evenals vier getuigenverklaringen die aanhalen dat betrokkene door zijn vader gedwongen werd meegenomen naar Marokko. Echter, de voorgelegde stukken maken nergens melding van kindermishandeling dan wel verwaarlozing. De voorgelegde justitiële stukken hebben betrekking op het feit dat zijn zus, [B.A.], als vermist was opgegeven nadat zij verdween uit de jeugdinstelling waar zij verbleef. Deze stukken hebben geen betrekking op betrokkene zelf en meldden bovendien niet de reden waarom zijn zus geplaatst werd door de jeugdrechtbank. Het feit dat betrokkene in Gent geboren is en zijn eerste drie levensjaren legaal in België doorbracht wegen niet op tegen het feit dat betrokkene van 1998 tot 2015 in Marokko verbleef en pas op 12.12.2015 naar België terugkeerde. Het feit dat zijn terugkeer gedwongen was, in zover er bij een driejarig kind sprake kan zijn van dwang door de ouders, doet niets af aan het feit dat hij jarenlang in Marokko gewoond en verbleven heeft. Betrokkene toont niet aan waarom hij zijn aanvraag niet volgens de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post in Marokko, heeft ingediend. Zijn verblijf in België en zijn hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn verblijf in Marokko. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat het administratief dossier een bijlage 3bis – verbintenis tot tenlasteneming bevat voor zijn vader, [B.A.], ondertekend door zijn

schoonbroer [O.A.], bij wie betrokkene verblijft. Dit wijst erop dat de contacten met zijn vader minstens terug genormaliseerd zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij broers en zussen in België heeft van wie hij, na een dramatische kindertijd, eindelijk liefde en geborgenheid zou krijgen. Echter, uit het administratief dossier van het gezin [B.] blijkt dat slechts één gezinslid (van een gezin bestaande uit 11 leden) verblijfsrecht heeft in België, namelijk zijn zus [B.A.] [R.R. ...]. Niettegenstaande betrokkene samenwoont met zijn zus en haar gezin kan het feit dat zijn zus legaal in België verblijft, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 16 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zijn hele familie (ouders en acht broers/zussen) in Marokko verblijven. Betrokkene haalt aan dat er in Marokko niets of niemand meer rest met wie hij nog contact wil. Echter, betrokkene toont dit niet aan, het blijft bij een loutere bewering wat niet kan volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve verwijzen we nogmaals naar het feit dat het administratief dossier een bijlage 3bis – verbintenis tot tenlasteneming bevat voor zijn vader, [B.A.], ondertekend door zijn schoonbroer [O.A.], bij wie betrokkene verblijft. Dit ondergraaft zijn bewering dat er in Marokko niemand meer is met wie hij nog contact wil. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene over een werkbeploofte beschikt van BVBA [B.] dat hij dus onmiddellijk aan de slag zou kunnen als hij over de nodige documenten zou beschikken, dat hij niet ten laste zal vallen van de overheid, dat hij volledig in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien middels tewerkstelling, dat hij ten zeerste werkwilgig zou zijn en om het even welke job zou aanvaarden en dat hij een werkbeploofte voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de “nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”, van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

[...]

Dat evenwel verweerder nalaat verzoekers aanvraag te toetsen aan de door verzoeker ingeeroepen criterium 2.4 van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Dat de Raad van State op 9 december 2009 de regularisatie instructie van 19 juli 2009 vernietigde.

Dat de toen bevoegde staatssecretaris M. Wathelet op 11/12/2009 publiekelijk heeft medegedeeld dat de criteria van de instructie met name 1.1, 1.2 en 2.1 t.e.m. 2.7 permanent blijven gelden en zullen toegepast worden. Deze uitspraak werd bevestigd door verweerder.

Dat de Raad van State in zijn arrest dd. 5.10.2011 enkel heeft geoordeeld dat verweerder dient rekening te houden met alle neergelegde stukken en zich niet enkel mag beperken tot het nagaan of voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarden opgenomen in de vernietigde instructie.

Zowel Kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken lieten weten aan Kruispunt M-I dat de criteria van de "Instructie" nog steeds gelden "voor wie eraan voldoet" (cf. Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 26.01.2012 (nr. 1-2012) :

"2. Negatieve regularisatiebeslissingen anders gemotiveerd, maar positieve criteria blijven gelden

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Het Kruispunt M-I volgt de regularisatiepraktijk van nabij op. Vragen of meldingen over individuele dossiers kunnen terecht bij onze juridische helpdesk.

>>Meer info: laatste nieuws uit opvolgingscomité regularisatie (21/12/2011)

Bericht van Kruispunt Migratie-Integratie vzw"

[...]

Dat derhalve, gelet op voorgaande, verweerder gehouden is en blijft verzoekers aanvraag dd. 24 juni 2016 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" op een afdoende en een zorgvuldige manier te toetsen aan het door verzoeker ingeroepen criterium 2.4 van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat immers verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing dd. 27.12.2016 verzoekers aanvraag dd. 24 juni 2016 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" heeft getoest aan het door verzoeker ingeroepen criterium 2.4 van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 ("2.4. De vreemdeling die gemachtigd of toegelaten werd tot een onbeperkt verblijf in België als hij minderjarig was en die daarna is teruggekeerd (al dan niet onder de dwang van

zijn ouders) naar zijn land van herkomst maar die geen aanspraak kan maken op een recht op terugkeer zoals voorzien in de wet of in de koninklijke besluiten, zoals de vreemdeling van wie het paspoort of de verblijfstitel werd afgenomen wanneer hij is teruggekeerd naar het land van herkomst of de jonge vrouw die tegen haar wil uitgetrouwde werd, voor zover deze persoon de nodige bewijzen van deze toestand kan voorleggen".)

Dat verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen.

Het vertrouwensbeginsel pleit immers ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet.

[...]

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 27.12.2016 derhalve schending inhoudt van het art. 9bis Vw., van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

[...]

Dat de bestreden beslissing een schending vormt van het rechtszekerheidsbeginsel I en de motiveringsplicht.

Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom het door verzoeker ingeroepen middel, met name het feit dat verzoeker voldoet aan het punt 2.4 van "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoekers aanvraag onvankelijk en gegrond is."

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...]

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de elementen van integratie, verzoekers werkbepoel van BVBA [B.] dat hij niet ten laste zal vallen van de overheid, dat hij ten zeerste werkwilg is, ... behoren tot de gegrondheidsfase en niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Overwegende dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen betreffende de integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag en dat deze enkel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag conform het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de onvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 20033 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de onvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoeker de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op zijn samenwonen in België met zijn zus [A.B.] en haar gezin (waar hij rust heeft gevonden) en gelet op zijn tewerkstellingsmogelijkheden in België.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 20044 de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder

moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest": geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004' van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004);

[...]

Dat de bestreden beslissing evenmin voor verzoeker heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

[...]

Dat verzoeker alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, dat verzoeker in het bezit is van wekbelofte en uiterst werkwillig is, dat hij beschikt over een blanco-strafverleden.

Dat verzoeker zijn volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met een werkbelofte in België, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn, nu er in zijn land niet of niemand meer rest met wie hij nog contact wil.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoeker dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoeker kan worden verweten dat hij zijn aanvraag heeft ingediend in België, waar hij is geboren.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met het artikel 9bis Vw., met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings-en van de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd⁵.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker geboren is in België en ondertussen reeds opnieuw langdurig in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat haar aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoeker goed aanvaard is en uiterst werkwillig is, kortom dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoeker werden aangehaald om zijn verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat deze elementen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 Vw. Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”

2.2.1. Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert de verwerende partij waarom volgens haar de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij zich beroept op een problematische opvoedingssituatie, waarbij zij stelt op driejarige leeftijd tegen haar wil door haar vader te zijn meegenomen naar Marokko en zij melding maakt van mishandeling en verwaarlozing. De verwerende partij stelt vast dat de in dit verband neergelegde stukken echter geen melding maken van enige kindermishandeling of verwaarlozing. Zij oordeelt verder dat het feit dat de verzoekende partij in België is geboren en haar eerste drie levensjaren legaal in België doorbracht, niet opweegt tegen het feit dat zij van 1998 tot 2015 in Marokko verbleef en pas op 12 december 2015 terugkeerde naar België. Het gegeven dat de terugkeer naar Marokko volgens de verzoekende partij gedwongen was, doet voor de verwerende partij geen afbreuk aan het feit dat zij jarenlang heeft verbleven in Marokko. Zij oordeelt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post in Marokko, in het licht van het gegeven dat het verblijf in België en de hier opgebouwde banden niet kunnen worden vergeleken met het verblijf in Marokko. Bovendien leidt de verwerende partij uit een verbintenis tot tenlasteneming zoals voorhanden in het administratief dossier, af dat de contacten met de vader minstens terug genormaliseerd zijn.

Waar de verzoekende partij zich beroept op de aanwezigheid van broers en zussen in België, stelt de verwerende partij vast dat slechts één familielid verblijfsrechtig is, met name de zus A.B. De verwerende partij erkent dat er sprake is van een samenwonen met dit familielid, maar oordeelt dat het enkele gegeven dat men familieleden heeft in België de verzoekende partij nog niet ontslaat van de verplichting om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen via de Belgische vertegenwoordiging in het land van herkomst. Zij oordeelt dat niet blijkt dat dit gegeven op zich reeds een belemmering vormt om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van een aanvraag. De verwerende partij is ook van mening dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in Marokko bij wie zij voor een korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake haar aanvraag. Zij wijst hierbij op het verblijf gedurende ruim 16 jaar van de verzoekende partij in Marokko en het gegeven dat haar ouders en acht broers/zussen aldaar verblijven. Zij stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering dat zij in Marokko niets of niemand meer heeft met wie zij nog contact wil. Zij is van mening dat deze bewering ook wordt ondergraven door de verbintenis tot tenlasteneming voor de vader, zoals deze door haar schoonbroer – bij wie zij verblijft – werd aangegaan. De verwerende partij stelt dat een terugkeer naar Marokko voor het indienen van de aanvraag niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Zij stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Gewone sociale relaties vallen volgens haar ook niet onder de bescherming van deze verdragsbepaling.

Er wordt verder op duidelijke wijze gemotiveerd dat de ingeroepen omstandigheden die betrekking hebben op de integratie, in casu het gegeven dat de verzoekende partij een werkbelofte kan voorleggen, onmiddellijk kan werken van zodra zij beschikt over de nodige documenten en werkwilgig is, de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

Ten slotte kan in de bestreden beslissing ook nog worden gelezen dat de verzoekende partij zich niet langer dienstig kan beroepen op de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Dit omdat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State, waardoor de hierin vervatte criteria niet meer van toepassing zijn.

Deze voorziene motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Minstens toont de verzoekende partij niet concreet aan waarom in casu deze motivering niet kon volstaan in het licht van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij houdt ook ten onrechte voor als zou niet zijn geduid waarom de ingeroepen elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Er blijkt niet dat de motivering op dit punt vaag of onduidelijk is of de beslissing niet kan dragen.

De verzoekende partij wordt niet bijgetreden in haar betoog dat de motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, nu alle door haar aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een motivering inzake de grond van de aanvraag drong zich niet op, waar wordt vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is

voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de verwerende partij onterecht oordeelt dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden gebruikt. Zij stelt dat de nietigverklaring van deze instructie door de Raad van State *“geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen”* en haar aanvraag diende te worden getoetst aan het criterium 2.4 van deze instructie.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat de verwerende partij wel degelijk correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollege in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verwerende partij er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde of door te verwijzen een bericht van de website van Kruispunt Migratie-Integratie, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu enige appreciatiefout heeft begaan. De verwerende partij dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat de verwerende partij in het raam van haar discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 of enige hieraan voorafgaande instructie waren opgenomen, impliceert niet dat zij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone

omstandigheden. De verwerende partij diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kan bijgevolg de verzoekende partij niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest van 10 oktober 2012 met nr. 220.932, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het betoog van de verzoekende partij dat zij in België is geboren, dat zij tegen haar wil op jonge leeftijd door haar vader werd meegenomen naar Marokko en dat zij sinds eind 2015 is teruggekeerd naar België. De verwerende partij heeft uiteengezet waarom deze ingeroepen omstandigheden nog niet als een buitengewone omstandigheid zijn te beschouwen. Zij motiveerde in dit verband het volgende: *“Het feit dat betrokkene in Gent geboren is en zijn eerste drie levensjaren legaal in België doorbracht wegen niet op tegen het feit dat betrokkene van 1998 tot 2015 in Marokko verbleef en pas op 12.12.2015 naar België terugkeerde. Het feit dat zijn terugkeer gedwongen was, in zover er bij een driejarig kind sprake kan zijn van dwang door de ouders, doet niets af aan het feit dat hij jarenlang in Marokko gewoond en verbleven heeft. Betrokkene toont niet aan waarom hij zijn aanvraag niet volgens de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post in Marokko, heeft ingediend. Zijn verblijf in België en zijn hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn verblijf in Marokko. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat het administratief dossier een bijlage 3bis – verbintenis tot tenlasteneming bevat voor zijn vader, [B.A.], ondertekend door zijn schoonbroer [O.A.], bij wie betrokkene verblijft. Dit wijst erop dat de contacten met zijn vader minstens terug genormaliseerd zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* De verzoekende partij betwist, laat staan weerlegt deze vaststellingen niet. Zij betoogt intussen opnieuw langdurig in België te verblijven, maar de Raad stelt vast dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing zij nog maar gedurende ongeveer één jaar opnieuw in België verbleef. Dit gegeven, waarmee rekening is gehouden, wijst niet op enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling. De verzoekende partij betwist niet dat zij tussen 1998 en 2015 in Marokko heeft verbleven en weerlegt de vaststelling niet dat het verblijf in België hiermee niet kan worden vergeleken.

De verzoekende partij betoogt verder dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen van integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de aanvraag. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State om te stellen dat elementen van integratie ook van belang kunnen zijn bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad stelt allereerst vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening is gehouden met de door de verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie: *“De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene over een werkbeploofte beschikt van BVBA [B.], dat hij dus onmiddellijk aan de slag zou kunnen als hij over de nodige documenten zou beschikken, dat hij niet ten laste zal vallen van de overheid, dat hij volledig in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien middels tewerkstelling, dat hij ten zeerste werkwilleg zou zijn en om het even welke job zou aanvaarden en dat hij een werkbeploofte voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Er wordt, zo wordt herhaald, op duidelijke wijze gemotiveerd dat de ingeroepen omstandigheden die betrekking hebben op de integratie, de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord worden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

De verzoekende partij volhardt in haar stelling dat de door haar ingeroepen elementen van integratie als een buitengewone omstandigheid zijn te beschouwen, maar zij verduidelijkt op geen enkele wijze waarom het gegeven dat zij een werkbeploofte heeft, werkwilleg is en onmiddellijk kan werken van zodra zij over de nodige documenten beschikt, haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomst-

land voor het indienen van de aanvraag. Zij heeft in haar huidige verblijfssituatie geen toelating om hier economisch actief te zijn. Zij overtuigt dan ook geenszins dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar zij op dit punt geen buitengewone omstandigheid aanvaardde.

De stelling van de verwerende partij vindt bovendien steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

Er blijkt niet dat de verzoekende partij in casu dienstig kan verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad van State, te meer nu zij niet aantoont dat de omstandigheden zoals deze zich voordeden in de door haar aangehaalde zaken gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak. In het door de verzoekende partij uitvoerig geciteerde arrest van 2004 bevestigde de Raad van State trouwens dat een goede integratie geen hindernis is om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Er werd enkel een uitzondering gemaakt voor activiteiten in België van algemeen belang of reeds aangegane engagementen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld die dreigen te worden verbroken, waarvan in casu geen sprake is.

De verzoekende partij laat met haar betoog na in concreto aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het haar alsnog onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en ten onrechte niet als een buitengewone omstandigheid zijn aanvaard. Zij weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van een integratie, in casu de werkbepoofte en werkwilgheid, niet aantoont waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat deze elementen die betrekking hebben op haar integratie in België slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De verzoekende partij geeft ook niet aan dat zij in haar verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, op zich geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De verzoekende partij wijst nog op de absolute noodzaak die zij voelt om in België te blijven, gelet op de samenwoofst met haar in dit land verblijfsgerichtigte zus. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat ook rekening is gehouden met de aanwezigheid van een zus in België die hier verblijfsgerichtig is, alsook met het gegeven dat de verzoekende partij samenwoofst met deze zus. De verwerende partij oordeelt dat het enkele gegeven van een aanwezigheid van een familielid in België de verzoekende partij nog niet ontslaat van de verplichting om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen via de Belgische vertegenwoofdiging in het land van herkomst. Zij oordeelt dat niet blijkt dat dit gegeven op zich reeds een belemmering vormt om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van een aanvraag. De verwerende partij is ook van mening dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in Marokko bij wie zij voor een korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake haar aanvraag. Zij wijst hierbij op het verblijf gedurende ruim 16 jaar van de verzoekende partij in Marokko en het gegeven dat haar ouders en acht broers/zussen aldaar verblijven. Zij stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering dat zij in Marokko niets of niemand meer heeft met wie zij nog contact wil. Zij is van mening dat deze bewering ook wordt ondergraven door de verbintenis tot tenlasteneming voor de vader, zoals deze door haar schoonbroer – bij wie zij verblijft – werd aangegaan. De verwerende partij stelt dat een terugkeer naar Marokko voor het indienen van de aanvraag niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Zij stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Gewone sociale relaties vallen volgens de verwerende partij verder niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij herhaalt dat er in haar land niets of niemand meer is met wie zij nog contact wil. Dit argument werd evenwel niet aanvaard door de verwerende partij, omdat het – rekening houdende met het lange verblijf van de verzoekende partij in Marokko en de aanwezigheid aldaar van haar ouders en acht broers/zussen – beperkt blijft tot een loutere bewering en wordt ondergraven door de verbintenis

tot tenlasteneming voor de vader. De verzoekende partij gaat niet in op deze voorziene motivering, net zomin als op de overige voorziene motieven. Zij toont niet aan dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze heeft gehandeld.

De verzoekende partij wijst er nog op dat zij een blanco strafverleden heeft. Zij staft deze bewering evenwel niet met enig stuk. Daarenboven is dit betoog, zelfs als het wordt aangenomen, nog niet van aard aan te tonen dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden incorrect of kennelijk onredelijk zijn beoordeeld.

De verzoekende partij betoogt nog het volgende: *“Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoeker dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.”*

Dit betoog doet geen afbreuk aan het gegeven dat het onderzoek van de buitengewone omstandigheden er enkel toe strekt na te gaan of de verzoekende partij elementen aanbrengt die aannemelijk maken dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Hierbij dient niet reeds vooruit te worden gelopen op de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, zodat het evident is dat de verwerende partij geen garantie kan geven aan de verzoekende partij dat haar aanvraag ook gegrond zal worden verklaard en zij zal kunnen terugkeren naar België. Indien een eventueel te volgen ongegrondheidsbeslissing tot gevolg heeft dat de verzoekende partij dan definitief wordt gescheiden van België, kan zij op dat ogenblik nog steeds in rechte opkomen tegen deze beslissing. Dit betoog is niet van aard om aan te tonen dat de verwerende partij een ingeroepen buitengewone omstandigheid incorrect of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. De Raad benadrukt bovendien dat indien de aanvraag in België wel op ontvankelijk wijze is ingediend, er evenmin een verplichting geldt om de verblijfsmachtiging ten gronde toe te staan.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan voorts niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verzoekende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich in rechte nog dienstig kan beroepen op de instructie van 19 juli 2009.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle gegevens die de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat de verzoekende partij ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een

duidelijke wetsbepaling en weigert om een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling toe te passen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

2.2.7. Er moet ook worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de verwerende partij trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het vertrouwensbeginsel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.2.8. De verzoekende partij ziet ook een schending van het gelijkheidsbeginsel waar haar aanvraag niet (langer) wordt getoetst aan de criteria van de instructie van 19 juni 2009. Zij gaat met dit betoog voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen werd behandeld op grond van de criteria van de instructie van 19 juni 2009 en/of ontvankelijk werd verklaard zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS